

ענת סרגוסטי נגשה אותם במיסדרונות ובמיוזון האו"ם בזנבה. עשרות אירגוני שלום קטנים. מה ההבדל ביניהם? מדוע אינם מתאחדים?

שלום שלום ואין שלום (במחנה השלום)

"הלאה הכיבוש": ארנה מריחמים סרק"ח, בטריקח-דלת

רבית, החזית המתקדמת לשלום. אלה היו שני הגופים הגדולים, שהפגינו נוכחות מיספרית גדולה בז'נבה. חוץ מהם היו גם אירגונים קטנים יותר, שחלקם קשורים אף הם כאחת משתי המיפלגות.

● עמותת הרופאים הישראלי לית'הפלסטינית: נציגיה היו שני

למתבונן מן הצד נשאת שאלת חור סר האיחוד של התנועות כלתי מובנת. בז'נבה פגשתי בנציגים של יר תר מ'20 תנועות-מחאה ישראליות. בנייתן:

● הד"ש — החזית הדמוקרטית טיית לשלום ולשוויון. זהו גוף פוליטי, שלו ארבעה חברייכנסת, המ

על זה מקיימת הקבוצה מישרות" מחאה ליד בתי-הכלא השונים שבהן שוהות העצירות, וליד מוסדות שונים. השאלה הגדולה המרחפת מעל לראשם של רוב האירגונים האחרים היא: מדוע אינם מתאחדים? חלקן המכריע של תנועות-המחאה רוגל בכמה עקרונות בסיסיים, המקובלים על כולן: התנגדות לכיבוש, משאומתן עם אש"ף והקמת מרינה פלסטינית לצד מרינת-ישראל. על רקע זה ועל רקע האינתיפאדה, שהביאה פריחה לכל האירגונים, מתחזקת שאלת-האיחוד ביתר תוקף.

על שאלה זו עונה בחלקה האיכה הבלתי-מוסכרת בין חד"ש לבין הרשרי מה המתקדמת לשלום. איכה, שלפני יסודה של רשימה זו היתה קיימת בין האירגונים והתנועות הקשורים ברק"ח לבין אירגונים שאינם קשורים בה.

מי שלא רצה לקבל את מרותם התי קיפה של הקומוניסטים, נאלץ להקים לעצמו אירגון בלתי-תלוי משלו. איר גונים שהיו קשורים במיפלגה הקומי ניסטיית דבקה בהם תונית, ושום אירגון אחר לא היה מוכן לשתף אתם פעולה.

האיכה הרריפה מאוד מאז שקמה הרשימה המתקדמת לשלום, חודשים אחרים לפני בחירות 1984. חד"ש הר גישה שמיפלגה פוליטית זו עומדת לנגוס נתח חשוב מקולות הבוחרים ברחוב הערבי ויצאה למילחמת-חרומה. הרשימה המתקדמת לא טמנה ידה בצ' לחת, ומוזה ארבע שנים לא פוסקות שתי המיפלגות מלהשמיץ זו את זו כי כל הזדמנות הנקרת על דרכן.

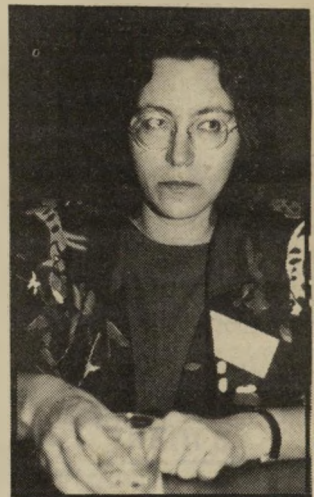
כך אפשר, בחלוקה גסה, לחלק את האירגונים למי שקשורים בחד"ש ולמי שאינם קשורים בחד"ש.

הקבוצה היחידה, בינתיים, שהצליי חה לאחר תחת דיגלה את כל האירי גונים, ובכללם שתי המיפלגות היורי בות, היתה קו ארום — יהודים וערבים נוד הכיבוש. קדם לאיחוד הדיפעמי זה מסע ארוך, מפרך ואינטנסיבי של דיור נים, שיחות ופגישות עם נציגי כל תנו עות-המחאה.

תנועת קראדום הוקמה כיוזמתם של שני משוגעים לדבר — יורם (יורי ריק) ורטה ואלון פורת, שניהם מן הכפר כליל שבגליל המערבי. בעק שנות ובסבלנות אי-קרקל הצליחו להביא יחד את פעילי כל תנועות-המחאה למיצעד שארך ארבעה ימים, מראש הניקרה לירושלים. שיא המיצעד היה עצרת כביכר מלכיש-ישראל בתל-אביכ, שבה עלו על הבימה בזה אחר זה כמעט כל אמני ישראל (יהודים וערבים) בזמר ובשיר.

מיספרם של אירגוני השלום והמח' אה בישראל גדל בחודשים האחרונים, מאז תחילת האינתיפאדה, באחווים רבים. אך גידול מיספרי זה של האירגונים אינו מצביע בהכרח על גידול מיספר החברים והתומכים בהם. פעולתן העיקרית של רוב תנועות המחאה מסתובבת סביב המחאה עצמה: הפגנות, מודעות בעיתונים היומיים, מישרות-מחאה, חלוקת כרזים ושכיי תות-שבת.

אפשר למנות באצבעות יד אחת את האירגונים שפעולתם רחבה מוז. האחר מהם הוא תנועת 'שנבול, שקמה בזמן מילחמת-הלבנון, ושקראה אז לחייליה-המילואים לסרב לשרת בלי

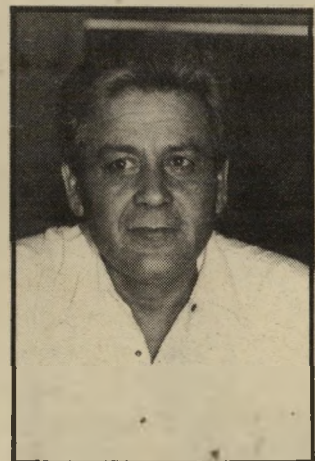
שסי: עמירה הם תולדות הנאצים והשוואה

ל עיתים נדמה היה, למתבונן התמים במיוזון בניין-האו"ם בז'נבה, כי הפגישות בין נציגי אירגוני-השלום הישראליים לבין עצמם מרגשות וחשובות יותר מאשר פגישות של הנ' ציגים הישראליים עם נציגי מישלחות אחרות מרחבי העולם.

נדמה כי הפערים והאיכה שבין תנו עות-המחאה השונות גדולים וקשים מהפערים בין הפלסטינים לישראלים. בכל שלושת ימי הוועידה על שאלת פלסטין, שהתקיימה מטעם האו"ם בז'נבה, איי אפשר היה לראות ולוא מיפגש ירידותי אחד בין אנשי חד"ש לבין אנשי הרשימה המתקדמת לשלום. לעומת זאת טרחו שני הצדדים להשי' מיץ ולהכפיש זה את שמו של זה בלאי הפסק.

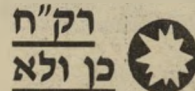
אפשר היה לראות את ארנה מרי תמים (ולשעבר חברת רק"ח) מדברת בחופשיות עם אנשי הרשימה המתקדמת, דובר חולפת ללא הנד עפעף ליד עוזי בורשטיין, דובר חד"ש. אפשר היה לראות את תופיק זיאר מחד"ש מחליף חיובים עם צבי רוי, איש די לכיבוש — תל-אביב. אך מתעלם לחלוטין מאדם קלר, דובר הרשימה המתקדמת. כך התנהגו גם שאר האירגונים, הנמצאים תחת חסותן של שתי המיפלגות האלה. יתכן שוועידת האירגונים הבלתי ממשלתיים, שהתכנסה בז'נבה, האירה באחד מזרקוריה גם על התופעה הישרי אלית הזאת.

33 אירגוני שלום השתתפו בכינוס, מתוך 208 אירגונים מכל רחבי העולם, לפי רשימה שהוציא האו"ם לקראת כינוס הוועידה.

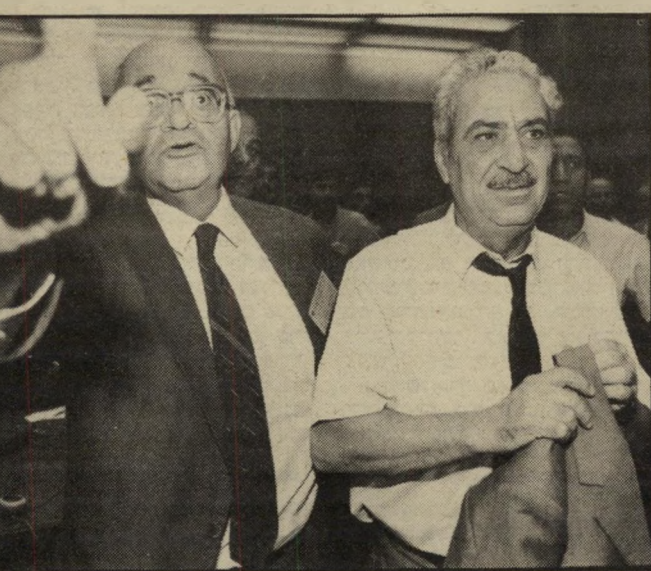
החזית המיזרחית: דויד חמו בין הפנייה להתכחשות

בנון. עם תחילת האינתיפאדה התער ררה התנועה מחדש, ועתה היא קוראת לחיילים לסרב לשרת בשטחים הכביר שים. לתנועה זו אין חברים, ורשומים בה כל מי שחתמו על העצומה הקוראת לסירוב.

תנועה אחרת, הפועלת באופן מעשי, נוסף על מחאה הפגנתית, היא התנועה נשים למען אסירות פוליטיות. נשים אלה עורכות מעקב יומיומי אחרי העצירות הפלסטיניות. אין הן מהססות לטלף לכל הגורמים כדי לאסוף מידע ולערוך בירור על כל אחת מן העצירות.

הן גם עוקבות אחריהן בזמן המעצר, מייעצות להן בעזרה מישפטית, ואף עוקבות אחריהן בשיחרורן, ומשתדלות לתת סיוע כלכלי, אם דרוש כזה. נוסף

רק"ח: תופיק זיאר ועוזי בורשטיין וגם העדה המוסלמית והיוזמה הדרוזית

יים: הפסיכיאטרית הד"ר רותמה מרטון מתל-אביב והרופא הד"ר אחמד מסרווה מטייבה. העמותה הוקמה במרס 1988, בעיק בות האינתיפאדה. חברים בה 120 רופי אים, שליש מהם פלסטינים, אחרים יש ראל ותושבי השטחים הכבושים. "העמותה", לדיברי חבריה, "מתנגדת למעצרים מינהליים של רופאים. חבריה-העמותה מבקרים בבתי-חולים ברחבי השטחים הכבושים, ואוספים מידע".

כומנו עורר רוח של העמותה על מצב הרופאה בעזה סערה גדולה בציי בור הישראלי. התנועה הלאה הכיבוש, שאור תה ייצגה ארנה מריחמים. התנועה הוקי מה ב'1980, בעיקבות התפוררות הוועד לסולידריות עם אויברסיטת ביריות. "היא איגודה", אומרת מר, "קבוצות רדיקליות, שלא יכלו לשבת ולא לפי עול. המיסגרת שהוקמה נתנה כותרת לפעילות נגד הכיבוש".

התנועה מקיימת פעולות מחאה ותמיכה אקטיבית בהתקוממות, ובכלל זה תמיכה וקשר ישיר עם הוועדים